

המביא גט פרק ראשון גיטין

ה.

עין משפט ג'ר מצוה

א א ש"ע א"ד ע"י קמ"ג
 ספקי ד' בהג"ה:
 יא ב מ"י פ"ח מהל'
 גירושין ה"ל י"ד סמ"ג
 ע"ש ג' ט"ש ע"ש ספק
 י:מ
 יב ג מ"י ש"ס הלכה ז'
 ט"ש ע"ש ספק מ:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ז' מ"י וכו'
 בפנינו נחתם לדיק מניה
 רבה וכו' בפנינו נחתם
 מש"ד דקדוש:

פסקי ר"ד

בעא מיניה שמואל מרב
 האהא שניש שהביאו גט
 ממדינת הים צריכין
 שיאמרו בפנינו נכתב
 ובפנינו נחתם או אין
 צריכים אמר ליה אין
 דילמא לא הוה אילו יאמרו
 צריכים ומה אילו יאמרו
 איהו מביא שניש שהביאו
 ואינו מביא החתימה
 נותנין אותו לאשה ונשאת
 בו ואין הבעל יכול לערער
 היום ומחר שאם יבא
 ויאמר לאשה את זייפת
 הגט תאמר לו הרי עדים
 שהאשה מסרתו בידם כתוב
 וחתום פ"ך כק' עדים
 שהיו מקיים והילכך
 שאז"ל שאין השלוחין
 מביאים החתימות כיון
 שמעידים כי הבעל נתנו
 להן אינו צריך שום קיום
 בעולם. ודוכחה נמי גבי
 הטרות הלזה יכול לומר
 למלוה אתה זייפת זה
 השטר וצריך המלוה
 לקיימו ואילו מביא המלוה
 עדים כי הלזה מסרו בידו
 כתוב וחתום כי היא נתנו
 (ב"ב קס"ו) כותבים שטר
 ללוה אצ"פ שאין מלוה
 עמו שוב אינו צריך לקיימו
 ההוה הורה בפיו כי
 היה מקיים כשפסדו לו
 אבל אם היה השליח אחד
 אצ"פ שאומר כי הבעל
 מסרו לו אינו נאמן
 להכחיש הבעל היום ומחר
 אם לא יאמר בפני נכתב
 ובפני נחתם הדימוהו
 רבנן כבי תרי זוה סובר
 כרבא ולא חיישין לאין
 בקיאות השמה דאילו
 חיישין מה לי הביאו חד
 מה לי הביאו תרי ומכאן
 מוכיח שהלכה כרבא.
 תניא המביא גט ממדינת
 הים נתנו לה ולא אמר
 בפני נכתב ובפני נחתם אם
 נתקיים בחותמיו כשר ואם
 לאו פסול הוא אומר לא
 הוצרכו לכונן בפני נכתב
 ובפני נחתם להחמיר עליה
 אלא להקל עליה. פי'
 צריך שיתקיים החותמיו
 ואלו היבטין לה לאשה
 להנשא בו בלא עדים
 דדוקא בא"י דשכיחי
 שויראת שאם יבא הבעל
 לערער יהיו עדים מצויים
 לקיימו או היבטין לה בלא
 קיום ונשאת בו אבל
 ממדינת הים דלא שכיחי
 שויראת לא היבטין ליה
 לאשה עד שיתקיים שאם
 הבעל בלא קיום ויבא
 ויערער ולא נמצא
 עדים לקיימו יהיה הגט
 בטל ובניה ממזרים. הרי
 כולל מה שהצריך החכמים
 לומר לשליח בפני נכתב
 ובפני נחתם לא להחמיר
 על האשה ולומר אצ"פ שהוא מקיים יתא צ"ל שמה לא נכתב לשמה אלא להקל עליה שאצ"פ שאין עדים מצויין לקיימו
 הוא נאמן בשנים לקיימו כשנים באומרו בפני נכתב ובפני נחתם והיום ומחר אם יבא הבעל ומערער לא משגיחין ביה

אילימא חרש. ולא צעי למימר כגון אלס או שלל ראה כתיבת
 הגט דא"כ הוה ליה למימר ולא אמר: **א"י** הכי יבול
 נמי. פי' יכול נמי סגי צקיום חותמיו וא"מ מאי קשיא ליה לרבה כי היכי
 לרבה ניהא ליה דמפרש אינו יכול צריך קיום חותמיו אבל יכול סגי
 צאומר צפני נכתב ופירש ואין צריך
 שנים הדי נמי יבול רבה ורצה שוי"ב ואומר ר"מ
 שלמדו רבה ורצה שוי"ב ואומר ר"מ
 לרבה ניהא דתנא אינו יכול לאשמועי'
 דצעי קיום חותמיו^א אבל ציבול^ב סגי
 צאומר צפני נכתב אע"ג דלא חשיב
 לרבה כמו קיום חותמיו אבל לרבה
 צפני נכתב עדיף מקיום חותמיו
 שמעיד שנעשה לשמה^ג ע"כ מנא למה
 לאשמועינן דאינו יכול סגי צקיום
 חותמיו^ד כיון דלוקמנין לאחר שלמדו
 יכול נמי תיסגי ליה צקיום חותמיו
 ולקמן מפרש אי הכי חד נמי ליצעי
 שמואל מרב הוה א"י סגי צקיום
 חותמיו כיון דליכא למימש למידי או
 דילמא^ה לא פלוג צין למדו ללא למדו
 ומשי בחד פשיטא ליה דלריך גזירה
 משום שמה יחזור הדבר לקולו ור"י
 מפרש דהכי פריך אי הכי יכול נמי
 היכא דלין רריך קיום לא יטערך לומר
 לרבה צפני נכתב ונחתם כיון דלמדו
 ולעיל אמרינן צאמיה זי מרי^ו וצאמיה
 מדינה צמדיית הים לרבה צפני
 נמי קמי מתגיטין דלריך דכולה מתני'
 אית לן לאוקמנא צלמדו מדפריך
 ממתני' דהאשה עצמה מביאה גיטה
 וא"כ רישא נמי איירי צלמדו וצעינן
 זה י"ג לפרש אי הכי חד נמי^ז ומתחילה
 כתב רש"י בפירוש כתב ידו דרך
 קושא דא"י הכי יכול נמי^ח ואי הכי חד
 נמי דלרי למה ליה דסקלא דעמא
 מעיקרא לרבה ליה ליה לרבה דעמא
 דרך הש"ס דצטר דאיתומת מחדא
 הדר מותיב ליה מאידך ושוב מחקו
 רש"י^ט ואין לפרש יכול נמי לא יטערך
 לרבה צפני נכתב^י כיון דלמדו צשלמא
 לרבה דחייס לאחילופי ניהא אבל לרבה
 דידענו לא מהני א"כ לא אמי לאחילופי
 מה צריך צפני נכתב דהא לקמן צרש
 פרק שני (דף טו:) משמע דכיון
 דאיתקן צפני נכתב לרבה משום לשמה
 מודה רבה דלריך לאומרו אפילו אחר
 שלמדו משום אחילופי: **שלא** תחלוץ
 בשליחות. פירוש צשליחות דיכול:
א"י הכי בע"ר נמי. לרבה ניהא דמי
 מיייתי ליה צעל ליכא למימש
 ליויף דאינו חשוד להכשילה צמתכיון
 אלא לרבה צצעל נמי ליחוש שלל
 יערער דמתחילה לא היה יודע שצריך
 לשמה ומשני מיינקט נקיט צידיה כיון
 דערער זה אינו אלא לעו^{יא} ליכא למימש
 שיערער כיון דנקיט ליה^{יב}: **בי** תרי
 דמיייתו גיטא ב'ו. לפי זה ליכא צינייהו
 לאחר שלמדו דאמיה זי תרי איכא צינייהו ומקיים ולקמן צר"פ שני (דף טו:) איכא למ"ד דשנים צריכין לומר אפילו אחר שלמדו דלא
 חשיב ליה מילתא דלא שכיחא ולמאי דחשיב ליה מילתא דלא שכיחא הא דקמני צפ"צ (לקמן דף טו.) וצ' אומרים צפנינו (ה) דדייק מינה רבה
 דידענו לא מהני אע"ג דמסתמא איירי אחר שלמדו * מ"מ נקט צפנינו משום דקודם שלמדו הוה צפנינו דוקא: **שלא** תחלוץ
 בשליחות. פי' צשליחות דחד דגוריתן חד דלא שכיח אטו חד דשכיח אבל זי תרי אטו חד לא גוריתן:
בשניבת. והא דתניא לקמן^{יג} לא אמר צפני נכתב וצפני נחתם^{יד} הולד ממזר היינו כשלל נתקיים צחותמיו^{טו} וא"מ ולימשיבה (לקמן דף טו.)
 צהדי ג' גיטין פסולין ואם ניסת הולד כשר ויש לומר דקצטר רבה דג' גיטין תלל והכא לא תלל ואם תאמר להאי
 ליטנא דצפ"צ (לקמן דף טו.) דאית ליה לר' יוחנן שנים שהוצרכו גט ממדינת הים צריכין לומר צפנינו נכתב כו' משמע דקצטר לפי שאין צקיאין לשמה
 היכי משני הך צריחא דהא דלי משני לה צשניס א"כ לימשיבה צצט (לקמן דף טו.) צהדי ג' גיטין פסולין דהא ר' יוחנן אית ליה צפ"ט (פס' דג'
 גיטין נמי לא תלל * ואין לומר דלא חשיב אלא פסול התלוי צצט עמנו דהא אמרינן צפ"ט מניינא דסיפא למעוטי נמנו לה ולא אמר צפנינו
 נכתב ויולא והולד ממזר ואומר ר"י דההוא מילתא דר' יוחנן דקצטר לא תלל קאי כלישנא קמא דצפ"צ (לקמן דף טו:) דאית ליה לר' יוחנן לפי שאין
 עדים מצויין לקיימו וכמסקנא דשמעתין * אי נמי יאמר דהך דרבה ורצה תנאי היא כדצעינן נמי למימר צפרק שני (ג"ס) לרבי יוחנן:

חזן מחרש שוטף וקטן. דלאו צני דעה^{יז} יניהו ואין יכולין ליעשות
 שליח לגרשה כדאמרין צקידושין (דף מ"ג.) דלין קטן נעשה שליח והוא
 הדין להך: **לרבה ניהא לרבה קשיא.** דקמני יתקיים צחותמיו והלא
 אין צקיאין לשמה: **לאחר שלמדו.** דצעי לשמה: אי הכי. דלמדו:
 יכול נמי. לא ליצרכו. אם אפשר
 לקיימו צעדים לא יטערך לומר צפני
 נכתב וצפני נחתם. ומשני אע"ג דלמדו
 לא עקרו רבנן תקנתיהו גזירה שמה
 יחזור דבר לקולו וישכחו הלכך
 השתא נמי צריך השליח לצדוק שהוא
 לשמה: והא אשה דלא שכיחא.
 שתתא היא עצמה מביאה את גיטה
 צמורה צשליחות שלל מתגרש צו עד
 שגביע לצית דין פלוני: וצלנד סהא
צריכה כו'. צפ"צ (לקמן דף טו.) מותצין
 מצי מטא גיטא ליהא ליגרשה ומשנינן
 דאיתתיה עד צ"ד פלוני צמורת
 צשליחות: שלל סתוק צשליחות.
 צינוא הוא לא חלקו כמסי צין שליח
 צשליח אבל הא דאינו יכול ללו חילוק
 הוא שהרי הוצרך לומר אלא שאין
 אפשר: שהציא אם גיעו. צכתבו
 צמדיית הים וצא כהן לגרשה: **עמא**
מאי כו'. צינוא הוא כלומר טעמא
 מאי אצרכו רבנן לכל שליח לומר
 כך משום שהשא דילמא אמי צעל
 וכו': שנים שהציאו גט. צניהס ועשו
 צשליחות: ומה אינו יאמרו כו'. כלומר
 אם לכו הן אומרים אנו מעידים
 צגרשה ונתן לה גט או צשליחות גט:
לרבה קשיא. דאמר כי מיימי זי תרי
 צריכין לומר: אי הכי. דלמדו: חד
 נמי. כי מיימי ליה חד נמי לא
 ליצרכו: הוי לא הוצרכו כו'. כלומר
 אומר מעתה לא אצרכו לומר צפני
 נכתב להחמיר דמי מקיים ויצריכה:
 אלא להקל. דלא מצריכין ליה לתרי
 סהדי אחרני: צשניסם. כזר ומשום
 הא גזירה לא מפקינן מיינה: משום
דיניס הוא. ואם לא ניסת לא
 צצקין לה לאינסובי ואע"ג דאיקיים
 היינו חומרל: סגי קאמר. לעולם
 צניסת קאמר דלא נפקת לה וס"ק הוי
 לא הוצרכו לומר צפני נכתב להחמיר
 עליה ולהוציאה אחר צניסת דלא תימא
 להחמיר עליה ולהוציאה: אלא להקל
 עליה. מתחילה שלל חיקוק לעדים:
 טעמא

(א) לקמן כה. (ב) לקמן טו.
 (ג) לקמן טז. (ד) צמדי'
 טופס: גמור שמה יחזור
 הדבר לקולו. (ה) ועידינן
 סג: ועי' (ו) לקמן כו.
 סכ: (ז) לקמן לו: ע"ש.
 (ח) צמדי' וצלנד שמה
 צריכה. (ט) וכן לעיל.
 (י) צמדי' למה ציתת לה
 צ"כ: (יא) צשליחות.

גיליון הש"ס

גמ' גזירה שמה. עידינן
 ד' פה ר"ה: תוס' ר"ה ב'י
 רמי רבי מ"ם נקם בפנינו
 משום דקודם שלמדו. לא
 וצמי להפך דהא ל"ג
 לומר כלל ואין שייך וי'
 אומרים וצמתי הא מנזר
 צטוגא דסס דליק סכר
 דמתני' מיידי דוקא צלל
 אמהי זי תרי דמתיא כלל
 זי תרי ל"ג לאמריה כלל
 דאי כרעא אי כרעא דמי
 תרי וליקן דליקן דליקן
 מוקי צינוא מצי מרי צשליח
 לרבה גם צמדי' צ"ל
 צפ"ו וא"כ למי' צשניסין
 דמתיא זי תרי ל"ג
 לומר ע"כ דמתני' דהסס
 מיידי צלל אמהי זי תרי
 ולכ"ה דסס וממילא צפנינו
 דוקא ולצ"ג: תוס' ר"ה
 צשניסת וכו' ואין לוטר
 דלא חשיב וכו' דהא
 אמרינן בפ"ט. יסוד זה
 דמה דליקו חלו צשניסין
 לא שייך לומר דמתיא
 איתו כתבו ג"כ צמתי'
 מה דף יז ע"כ ד"ה הא
 א"כ. ועי' צמתי גט
 ע"כ וצ"ע: בא"ד אי נמי
 יאמר דהך דרבה ורבה
 תנאי היא. ממה לי הא
 גם דמסקנא דסס דלפני
 ציחור הדבר לקולו
 חסא ד"ל דר"י צשליח
 ס"ל לאוקמנא דשניסת
 ומוקי צצריחא דהכא כר"י
 דלא חייס לומר לקולו
 וצ"ע:

מוסף רש"י

חזן מחרש שוטף
 וקטן. שאין צהה דעת
 ואין צשליחות צשליחות לגרש
 (לקמן טו.)

מוסף תוספות

א. צמתי' שמה^א נקט
 העטם שלל אמר על"ה דא"כ
 צלל על טלל הוא אומר: לא
 בעי נמי לאוקמני באלם
 דמשנת לי' לרב יוסף
 דליכא שום חידוש באלם.
 אבל בהרש קמ"ל דלא
 גורין פקח ונחורש אטו
 חרש מעיקרו. ב. דהא
 אסיקנא דמחא אית לי'
 דרבה. תוס' הא"ש.
 ג. ואצ"ל דנקיים חמיר
 טפי רש"י. ד. תיקול
 חכמים.
 ה. משא"כ בקיום.
 ו. רש"י. א. הא יכול לא
 סגי דלא אמר בפני צפנינו.
 ט. כיון דהקנת
 חכמים אית דבחי צריך
 היכא דלא למדו. טז.
 הא"ש. ח. אי' חד. טז.
 הא"ש. י. [ד]ה"ק. כיון
 דלמדו בימי רב שמואל
 כ"ש בימי רבה שמואל
 דורות אחרונים וצקיא
 טפי כדאמרין צשמתין.
 ורבה דאמר לפי שאין
 בקיאין לשמה מסתמא אף
 לבני דורו קאמר. ובהא
 קאמר איכא צבייתו
 באותו מדינה בבגדיה וכו'
 דא"כ קיום חותמין נמי לא
 צליבני כיון דאית ליה דרבה.
 דהא בלא עזי ערער מיידי
 צחותמיו. מכלל דסיפא דאם יש
 עליו עדים בלא עוררין מיידי.
 מוס' הא"ש. ב. [ולא] נימא אלא
 בפני נחתם לחודיה שלא
 חוקק לעדים. נמינן. ג. צעלמא.
 כדפרישתו לליל (ב: ד"ה לפי -
 השני). אבל מן הדין אין
 בערעורו כלום. מוס' הא"ש. ד.
 [בתוס' הראש פליג אהא]. טו.
 [ב"ב]. טז. יוציא. מוס' הא"ש.
 ז. אבל אם נתקיים בחותמיו
 לא תצא. מוס' הא"ש.